

Pris en Straffepris. Naar Landbruget ikke kan faa Verdensmarkedets Pris for Brødkorn, bør det heller ikke have Verdensmarkedets Pris for Byg og Havre. Det Offer eller det Afkald paa en Konjunkturgevinst, der her er Tale om for Landbruget, bør fordeles ligeligt paa alle fire Kornsorter. Men jeg ser i og for sig ikke, at der fra Landbrugets Side kunde være noget i Vejen for, om der, efter at Udførselsforbudet var givet, blev Lejlighed til at tage en Fortjeneste ind, som anvendes til at udjævne den Prisdifference, der er mellem Rugbrødet og Brødkornets. Man kan sige: Ja, men Brødets Pris kommer ikke os ved; men jeg mener, som jeg har sagt her tidligere, at det kan man ikke sige, naar man selv har været med til at sætte den ned; saa maa man i hvert Fald være med til at etablere en Overgang, saa det falder naturligt for alle Samfundslag efterhaanden at gaa over til frie Handelsforhold. Jeg mener altsaa, at vi ikke kan gaa den Vej at give fuldstændig fri Handel.

Saa kunde man gaa den Vej at have fuldstændigt Forbud, og der er jo vistnok, endda i alle Partier, Tilhængere af den Fremgangsmaade at sige: Vel, nu har vi haft Udførselsforbud i 6 Aar, vi tager det ogsaa i det 7de Aar, og der maa ikke gives Privatdispensationer, der maa ikke være nogen Aabning her i Kornloven, hvorefter saadanne Dispensationer kan gives. Jeg tror dog ikke, det er rigtigt. Sagen er den, at det — jeg har brugt det Udtryk, det er maaske lidt stærkt, men jeg mener, det dækker Forholdet — er molboagtigt; hvis vi har en Vare her i Landet, som har en Værdi, ikke til Foderbrug men til industriel Anvendelse i Udlandet, som ligger betydeligt over dens Foderværdi her i Landet i Forhold til Majs, er det forkert, om vi af en eller anden Grund siger: Den maa ikke gaa ud af Landet, Landet maa ikke tage den Fortjeneste. Dette er i høj Grad et Valutaspørgsmaal, og jeg har tidligere haft Lejlighed til at fremhæve, at det var uheldigt sidste Aar, da der faktisk var en stor Gevinst at hente hjem, at ville udelukke vort eget Land fra at tage den. Om det samme Forhold indtræder i Aar, ved jeg ikke, og jeg ved ikke, om andre har større Spaadomsevne, saa de kan sige det, men det er ikke usandsynligt, at noget saadant kan gentage sig, og saa mener jeg, at netop af Hensyn til den danske Krones Stilling er der Grund til at tage denne Indtægt. Det er en meget uheldig Politik, der er fulgt

her, men den kan føres tilbage til Kornloven, og alle har været med til at fastholde, at der ikke maa dispenseres fra Udførselsforbudet. Det er uheldigt, at vi har fyldt Landet med Majs saa stærkt, at Majskontoret maa sende den ene Damper, der kommer hjem med reducerede Fragter, til Udlandet efter den anden, fordi der ikke er Rum her i Landet. Det er uheldigt, at Landet er fyldt med Majs, maaske ogsaa med saa store Beholdninger af Byg, som ikke kan afsættes, paa et Tidspunkt, hvor vi trænger til at afsætte saa meget som muligt og binde saa lidt som muligt af den sparsomme Valuta i store Lagerbeholdninger, som vi i Øjeblikket ikke har Brug for.

Det blev sagt af Hr. Niels Frederiksen, og han staar jo ikke ene med den Opfattelse, det indrømmer jeg, at det er en Særskat paa Landbruget, der her er Tale om. Nu synes jeg ikke, at det ærede Medlem er den rette Mand til at falde i Forargelse over, at der lægges en Særskat paa Landbruget, men det skal jeg ganske se bort fra her, jeg vil kun sige, at dette, at man giver en Dispensation og derfor kræver en Afgift, det er ikke at lægge Særskat paa Landbruget, thi det tager ikke en Øre fra Landbruget. Vil man tale om Særskat, saa er Skatten lagt i det Øjeblik, man lægger Udførselsforbud, for derved har man afskaaret Landbruget fra at tage Fortjenesten ved at eksportere. I 6 Aar har Landbruget haft den Skat, om man vil kalde det Skat; her er ikke Tale om noget nyt. Man siger: Byg og Havre skal ligge i samme Plan som før Krigen i Forhold til Majs og til Hvede, vi ønsker det normale Prisforhold som før Krigen, men vi ønsker ikke efter en eller anden Teori at afskære vort Land fra at tage den Fortjeneste, hvis Forholdene er dertil. Hr. Niels Frederiksen bebrejdede mig i Gaar, at jeg var Teoretiker — og i Sammenligning med de andre Bebrejdelser, jeg fik fra hans Mund, var dette jo en af de lempeligste, det er en, jeg mener, jeg kan bære —, men det er ikke nogen Teori, der her er Tale om; det, vi her er inde paa, er Realiteter og Realiteter, som vi i høj Grad bør tage Hensyn til.

Maa jeg endnu angaaende denne Sag sige, at hvis det høje Ting skulde mene, at en saadan Ordning, som her foreslaas, ikke kan vedtages, vilde jeg ogsaa af den Grund beklage det, at jeg er aldeles overbevist om, at hvis Rigsdagen tager den Stilling, vil der straks være et stort Antal